

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 2. července 2025, odvolání **obžalovaného M.H.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově č. j. 2 T 116/2024-714 ze dne 18. 3. 2025, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Dufka a JUDr. H. Kleinové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o trestu.

Podle § 259 odstavec 3 písmeno b) trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že podle § 143 odstavec 2 za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá** úhrnný trest odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odstavec 1, 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále **ukládá** trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu

6 (šesti) roků.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“) a dále i přečinu těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák., kterých se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 18. 3. 2023 v 08:05 hod řídil v rámci výkonu svého povolání po dálnici D1 v prostoru km 211,3 v pruhu pro pomalá vozidla ve směru jízdy od Vyškova na Brno, v k. ú. Holubice, okres Vyškov, jízdní návěšovou soupravu, kterou tvořilo nákladní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. XXXXX a návěš tov. zn. Schmitz Cargobull, reg. zn. XXXXX, s nákladem 18 tun kuličkových ložisek (z majetku firmy XXXXX, se sídlem XXXXX), pod vlivem návykové látky, kdy u něj z krve, odebrané mu dne 18. 3. 2023 ve 12:25 hod, byla zjištěna hodnota 77 ng/ml metamfetaminu v krvi, a plně se nevěnoval řízení vozidla, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (o provozu na pozemních komunikacích), když zejména z důvodu nepozornosti přehlédl a pozdě reagoval na zde bez závažného důvodu odstavené, jako překážka v silničním provozu výstražnými světly označené, osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. XXXXX, a v rychlosti nejméně 79 km/h pravou přední částí jím řízené soupravy narazil do zadní části tohoto odstaveného vozidla, které bylo nárazem odhozeno vpravo do kovových dálničních svodidel, od kterých se následně odrazilo zpět do výše uvedeného jízdního pruhu, kde se opětovně střetlo s jízdní soupravou, konkrétně s pravou stranou návěsu (paletový koš a zadní zábrana k podjetí), bylo opětovně odmrštěno do pravých kovových dálničních svodidel, začalo se nekontrolovaně točit, do pravých kovových svodidel narazilo ještě dvakrát a zastavilo se v konečném postavení,

příčemž došlo k lehkému zranění řidičky tohoto osobního vozidla H.S., nar. XXXXX, které spočívalo zejména v otřesu mozku, zhmoždění hrudníku, hematomu lýtky levé nohy a šokovém stavu, dále k lehkému zranění vzadu vpravo v dětské autosedačce sedícího XXXXX, nar. XXXXX, spočívajícímu v /anonymizováno/, a dále k těžkému zranění vzadu vlevo v dětské autosedačce sedícího syna řidičky XXXXX, nar. XXXXX, spočívajícímu zejména v /anonymizováno/, který byl na místě resuscitován a po obnovení životních funkcí následně letecky přepraven do Dětské nemocnice Brno, kde dne XXXXX zemřel na následky zranění, které utrpěl při této dopravní nehodě.

2. Za tyto přečiny byl obžalovanému podle § 143 odst. 2 tr. zák. za použití § 43 odst. 1 tr. zák. uložena úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let a 8 měsíců, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a)

tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň byl obžalovanému podle § 73 odst. 1 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, v trvání 7 let. Dále bylo podle § 229 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o tom, že poškozená XXXXX., IČ: XXXXX (se sídlem XXXXX) se odkazuje se svým nárokem na náhradu škody ve výši 40 000 EUR na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, a to do všech jeho výroků.

Předně obžalovaný uvádí, že si je vědom svého podílu viny na vzniku dopravní nehody, neboť nebyl při řízení motorového vozidla dostatečně pozorný, když až na poslední chvíli spatřil před ním stojící osobní automobil, přičemž nedokázal již srážce s tímto vozidlem zabránit. Nicméně však popírá, že by se na vzniku dopravní nehody podílel vliv omamných látek, které byly zjištěny při odběru jeho krve. Sám totiž před jízdou ani během jízdy na sobě žádný negativní vliv omamných látek nepocíťoval, když je tak přesvědčen, že vznik dopravní nehody nebyl v příčinné souvislosti s užitím omamných látek. Otázku zcela konkrétního vlivu omamné látky při řízení motorového vozidla by bylo možno dle obhajoby odpovědět pouze na základě odborného psychiatrického zkoumání. Pokud se tak nestalo, bylo zcela na místě, aby nalézací soud otázku ovlivnění obžalovaného návykovými látkami a existence příčinné souvislosti mezi dopady užití návykové látky a vznikem dopravní nehody vyhodnotil v souladu se zásadou in dubio pro reo tak, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný byl užitou návykovou látkou ovlivněn natolik, aby tato event. intoxikace mohla být z pohledu trestní odpovědnosti vnímána jako nikoliv bagatelní příčina dopravní nehody. I přes absenci znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie pak nalézací soud spojuje užití omamné látky se vznikem dopravní nehody, kdy působení návykové látky tedy hraje jednu ze zásadních okolností, proč soud rozhodl o uložení nepodmíněného trestu odnětí. S takovým závěrem nalézacího soudu se však nelze dle názoru obžalovaného ztotožnit.

V tomto směru obhajoba pro úplnost poukazuje na to, že dle úředního záznamu o kontrole řidiče zasahující policisté prap. D.O. a pprap. L.B. nezaznamenali na obžalovaném žádné podezřelé znaky chování, svědčící o jeho ovlivnění omamnými látkami. Rovněž pak i z protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby obžalovaného se podává, že lékařka MUDr. Z. při tomto vyšetření nezaznamenala žádné významné znaky či projevy obžalovaného, které by měly vést k úvaze, že by ovlivnění obžalovaného návykovou bylo natolik vysoké, aby v něm bylo možno nalézt příčinnou souvislost se samotným vznikem dopravní nehody.

Dle názoru obhajoby tak nebyla provedeným dokazováním zcela vyvrácena obhajoba obžalovaného, který tvrdil, že si nebyl vědom užití zakázané návykové látky – metamfetaminu, neboť látku, kterou zakoupil od neznámé osoby, považoval za kratom (což je látka, která není na seznamu omamných a psychotropních látek). Ve vztahu k užití návykové látky obžalovaným proto lze konstatovat, že nebylo prokázáno úmyslné zavinění, přičemž i nedbalostní forma zavinění je diskutabilní.

Dále obžalovaný nesouhlasí s právním závěrem nalézacího soudu, že spoluzavinění poškozené na vzniku dopravní nehody je zcela nevýznamné. Je nepochybné, že poškozená zastavila s vozidlem bez závažného důvodu na místě, kde je to zakázáno, neboť na dálnici je dle § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. povoleno zastavení a stání pouze na označených parkovištích. Nejednalo se přitom o nouzové stání dle § 26 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Obhajoba rovněž poukazuje na to, že za takové situace je povinností řidiče umístit v dostatečné vzdálenosti (nejméně 100 m) výstražný trojúhelník, což poškozená neučinila. Nalézací soud zde dostatečně nerozlišuje judikturní význam dopadu tzv. náhlé a neočekávané překážky v situacích spojených s absolutním vyloučením odpovědnosti řidiče za dopravní nehodu, o které se však zde nejedná, oproti jiným situacím, kdy se vznik dopravní nehody odvíjí od tzv. kumulativní kauzality. Dle názoru obhajoby

se v daném případě na vzniku dopravní nehody podílel jak obžalovaný, tak poškozená, přičemž u obou z nich vedlo jejich jednání, resp. opominutí (nikoliv jako výlučné) ke způsobení daného následku.

Obhajoba v tomto směru poukazuje na výslech znalce Ing. Jaroslava Sedláka (z oboru doprava, odpovědi příčiny dopravních nehod), z něhož vyplynulo, že poškozená porušila hned několik dopravních předpisů, když odstavením vozidla v jízdním pruhu na dálnici s neoznačením tohoto stojícího vozidla tzv. výstražným trojúhelníkem vytvořila vysoce nebezpečnou dopravní situaci. Pokud jde o zapnutí výstražných světel, tak nebylo odborným vyjádřením OKTE prokázáno, v jakém časovém předstihu před nárazem došlo k jejich zapnutí a kolikrát vůbec došlo k jejich „prokliknutí“. Nelze tedy vyloučit, že k jejich zapnutí došlo těsně před nehodou. Za zcela zásadní pochybení nalézacího soudu lze označit vyhodnocení otázky, týkající se délky doby trvání časového úseku od zastavení vozidla poškozené S. do okamžiku samotného střetu vozidel. Ačkoliv znalec po vyhodnocení kamerového záznamu ve spojení s údaji z tachografu stanovil dobu odstavení vozidla poškozené po zastavení do střetu vozidel na cca 37 sekund, tak přesto nelze vyloučit, že se mohlo jednat pouze o několik sekund. Nalézací soud však i přesto v rozporu se zásadou in dubio pro reo přejímá znalcem uvedenou orientační dobu 37 sekund jako dobu rozhodnou, nezbytnou k podání stravy poškozeným a zapnutí výstražných světel. Za účelem ověření této skutečnosti mohl nalézací soud provést vyšetřovací pokus, když by při respektu k zásadě in dubio pro reo bylo zjištěno, kolik času zabere zapnutí výstražných světel a podání krabičky s tortillou z přední sedačky spolujezdce. Podle obhajoby je zcela reálné, že tento časový úsek netrval déle než 10 sekund.

Ačkoliv tedy nalézací soud konstatuje porušení povinností řidičky S., spočívající v odstavení vozidla na dálnici bez závažného důvodu, tak následně bagatelizuje význam tohoto porušení předpisů ze strany této řidičky s odůvodněním, že nevytvořila náhlou překážku, přičemž obžalovaný mohl při dostatečné pozornosti střetu jejich vozidel zabránit. Tento přístup však zcela pomíjí komplexní význam jednání poškozené pro vznik nehodového děje. Dle obhajoby je nutno totiž uvést, že sama pozice vozidla v pruhu pro pomalá vozidla i absence umístění výstražného trojúhelníku svědčí o nebezpečné situaci, která mohla být při řádném předvídání eliminována i ze strany poškozené. Jednalo se přitom o tzv. dynamickou dopravní situaci, kdy posouzení vnímání dopravní situace se může výrazně lišit, přičemž obžalovaný musel reagovat i na další podněty v dopravě (např. kontrola zpětných zrcátek při snaze zařadit se do průběžného jízdního pruhu). Posouzení vnímání této konkrétní dopravní situace řidičem by dle obhajoby mělo náležet znalci se specializací dopravní psychologie, když takto vznesený důkazní návrh obhajobou však nalézací soud odmítl provést jako nadbytečný. Nepochybně se přitom jedná o důkaz, který mohl výrazně přispět k objasnění věci, zejména pak za situace, kdy se jedná o nedbalostní trestný čin, se kterým nalézací soud spojil výrok o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Z výše uvedených důvodů tak obhajoba nesouhlasí se závěrem nalézacího soudu, že spoluzavinění poškozené je právně nevýznamné. V případě, kdy tato řidička bez objektivního důvodu porušila jedno z nejzákladnějších pravidel provozu na dálnici (zákaz zastavení a stání), nelze její jednání považovat za právně irelevantní či marginální. Naopak dle obhajoby bylo její jednání významným, byť ne jediným článkem příčinné řady, která ke vzniku nehody vedla.

Tato nesprávná skutková zjištění a právní hodnocení nalézacího soudu poté vedly k nesprávným úvahám o druhu a výši uložených trestů, zejména pak k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Obhajoba je toho názoru, že nalézací soud při svých úvahách o druhu a výši trestu nepřihlédl dostatečně, příp. vůbec k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života, jakož i k možnosti jeho nápravy (jak mu to ukládá ust. § 39 odst. 1 tr. zák.). Obžalovaný je mj. otcem dvou nezletilých dětí, které jsou na něj zásadním způsobem citově fixovány a odkázány i při zajištění výživy a životních potřeb. Zároveň obhajoba podotýká, že obžalovaný se jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem, vyjádřil v ústní i písemné podobě, když učinil úplné, přesné a pravdivé doznání, které mělo být vyhodnoceno jako

polehčující okolnost ve smyslu ust. 41 písm. l) tr. zák. Nelze pak dávat k tíži obžalovaného, že se při svém doznání poukazoval na spoluzavinění dopravní nehody řidičkou S.. V tomto směru obžalovaný namítá, že nepřesné označení skutku a vyloučení spoluzavinění poškozené zapříčinilo to, že mu nebyl dán prostor k prohlášení viny, o které usiloval, což obhajoba považuje za podstatnou vadu řízení spočívající v porušení práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces. Jako prakticky zanedbatelnou polehčující okolnost ve smyslu ust. § 41 odst. 1 písm. p) tr. zák. považoval nalézací soud to, že obžalovaný vedl před spácháním trestného činu řádný život. Obhajoba si je vědoma nejzávažnějšího následku způsobeného jednáním obžalovaného, tj. usmrcení jiné osoby (chlapce), avšak nelze odhlédnout od toho, že tento závažný následek je již vyjádřen v samotné základní skutkové podstatě přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1 tr. zák.

Dle názoru obhajoby by tak z výše uvedených důvodů bylo možno ještě na obžalovaného působit trestem mírnějším než uloženým nepodmíněným trestem odnětí svobody. Nalézací soud totiž nepostupoval v souladu s ust. § 38 tr. zák., zejména § 38 odst. 2 tr. zák., kde je uvedeno „tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější“. Z pohledu individuální prevence lze uvést, že obžalovaný se dopustil nedbalostního (nikoliv úmyslného) trestného činu, je osobou bezúhonnou, když v době nehody neměl žádný trestný bod v oblasti dopravních přestupků, tudíž toto jeho jednání (byť spojené s fatálním následkem) lze považovat za ojedinělý exces z jeho doposud řádného života. Uložený 7-letý trest zákazu činnosti by se tak v kombinaci s případným podmíněným trestem odnětí svobody a stanovením přiměřené zkušební doby jevil jako zcela dostatečný a přiměřený. Takto stanovený trest by zajisté plnil i nezbytnou ochrannou funkci směrem ke společnosti a výchovnou funkci trestu směrem k samotnému obžalovanému. Rovněž i z pohledu generální prevence není za daných okolností dle obhajoby potřeba na místě volit u nedbalostního trestného činu odstrašující nepodmíněný trest odnětí svobody. Pokud jde o retribuční funkci trestu, pak lze uvést, že zejména fatální následek spočívající v usmrcení chlapce XXXXX nelze již navrátit, ale pouze částečně kompenzovat náhradou nemajetkové újmy poškozeným.

S ohledem na vše shora uvedené skutečnosti proto obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek z důvodů dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) až e) tr. řádu zrušil a věc dle ust. § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, anebo aby ve věci sám rozhodl dle ust. § 259 odst. 3 tr. řádu, přičemž v novém rozhodnutí by zohlednil výše uvedené námitky obžalovaného při úvahách o vině i uloženém druhu a výměře trestu.

4. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.
5. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nemá odvolací soud (až na nedostatečně vyvozenou míru spoluzavinění řidičky vozidla zn. Škoda Octavia [poškozené H. S.]) žádné pochybnosti. Provedené důkazy pak nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Odvolací soud přitom nepřisvědčil námitkám obhajoby, dle nichž „nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný byl užitou návykovou látkou ovlivněn natolik, aby tato event. intoxikace mohla být z pohledu trestní odpovědnosti vnímána jako nikoliv bagatelní příčina dopravní nehody“. V tomto směru je totiž odvolací soud toho názoru, že nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu řádně rozvedl,

kteře skutečnosti vzal za prokázané, jakož i na základě jakých důkazů opřel svá skutková zjištění, resp. jaké úvahy ho vedly k závěru o vině obžalovaného. Hodnocení důkazů, které soud I. stupně učinil (kromě vyvození nedostatečné míry spoluzavinění ze strany poškozené H. S.), netrpí dle názoru odvolacího soudu žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když se lze s takto provedeným zhodnocením důkazů plně ztotožnit. Samotné odvolání obžalovaného lze pak hodnotit jako pouhou polemiku se závěry provedeného hodnocení důkazů (zejména co se týče vlivu omamné látky na organismus obžalovaného a otázky spoluzavinění poškozené H. S., jakož i dovozené právní kvalifikace), když tento zároveň nesouhlasí s takto učiněnými závěry nalézacího soudu. V této souvislosti je však třeba uvést, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat.

6. Pokud se týče obhajobou namítané otázky „příčinné souvislosti užití omamné látky a vznikem dopravní nehody“, tak je nutno podotknout, že zde se odvolací soud plně ztotožnil se závěry nalézacího soudu. S ohledem na celkovou důkazní situaci se tak rozhodně nelze ztotožnit s tvrzením obžalovaného, dle něhož „ve vztahu k užití návykové látky obžalovaným lze konstatovat, že nebylo prokázáno úmyslné zavinění, přičemž nedbalostní forma zavinění je diskutabilní“. Obhajoba obžalovaného (tj. že předmětnou psychotropní látku vědomě neužil) totiž byla provedenými důkazy před nalézacím soudem řádně a zejména dostatečně vyvrácena. V tomto směru soud I. stupně dle názoru odvolacího soudu přesvědčivě, dostatečně a rovněž i logicky zdůvodnil své závěry o tom, že obžalovaný předmětnou psychotropní látku (a nikoliv omamnou látku, jak obhajoba mj. mylně uvádí [neboť metamfetamin patří dle zákona č. 167/1998 Sb. a přílohy č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb. mezi psychotropní látky]) užil před jízdou vědomě. Hodnota této psychotropní látky byla jednoznačně zjištěna výsledky rozboru krve obžalovaného (provedeného u Ústavu soudního lékařství v Brně) a zejména pak závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, které u hlavního líčení stvrdila znalkyně Mgr. Andrea Brzobohatá, Ph.D. O věrohodnosti výsledků provedeného rozboru krve a závěrech této odborně erudované znalkyně nemá odvolací soud žádných pochybností. Pokud tedy za této důkazní situace učinil nalézací soud své závěry o tom, že obžalovaný byl při předmětné jízdě ovlivněn návykovou látkou, postupoval tak správně. Tyto závěry jsou *nezpochybnitelné*, mající navíc *objektivní povahu* (a to právě na rozdíl od subjektivního vnímání zasahujících policistů [prap. D.O. a pprap. L.B] a vyšetřující lékařky [MUDr. Z.]). Dle konstantní judikatury je přitom nutno výhradně vycházet z hladiny návykové látky v krvi, zjištěné při toxikologickém vyšetření krve, když závěry týkající se posouzení otázky ovlivnění řidiče ve způsobilosti řídit motorové vozidlo nemohou být založeny na subjektivním tvrzení takto posuzované osoby (tj. obžalovaného), že nepožil žádnou návykovou látku. Rovněž pak ani samotné závěry zasahujících policistů a vyšetřující lékařky (s tím, že tento při silniční kontrole ani při vyšetření lékařem neprojevoval prakticky žádné známky užití návykových látek [na což obhajoba mj. poukazuje]) nemohou mít žádný vliv na výsledky objektivně zjištěných hladin návykových látek v jeho krvi. Navíc je pak nutno poukázat na to, že k odběru krve u obžalovaného došlo dne 18. 3. 2025 ve 12:25 hod. (tj. až za více jak 4 hodiny po předmětné dopravní nehodě), když z výpovědi znalkyně mj. vyplývá, že pokud v té době (tj. mezi dopravní nehodou a předmětným odběrem krve) nebyl žádný abusus, tak „ta hodnota metamfetaminu v krvi mohla být v době dopravní nehody i významně vyšší“.
7. V daném případě pak nelze zároveň mj. přehlédnout, za jakých okolností si měl obžalovaný předmětnou návykovou látku pořídit a požit. Tento k tomu vypověděl „měl jsem v těle kraton – je to doplněk stravy, aplikoval jsem si ho ve čtvrtek do drinku. Já jsem si ho koupil na koncertě před třemi měsíci od nějakého náhodného člověka ... To, že byl v mé krvi zjištěn pervitin – nevěděl jsem, že to tam je, bylo mi to divné, že jsem živější, ale pak mi to začalo být divné, když mi policie udělala sěr z úst a výsledek byl pozitivní ... Nevím, co bylo detekováno ještě v mé krvi – drogy neberu, ale nějaké zkušenosti mám s pervitinem, ale to bylo už asi před 20 lety“. Ze závěrů

znaleckého posudku znalkyně Mgr. Andrei Brzobohatě, Ph.D. se přitom podává, že v krevním séru obžalovaného byla zjištěna hodnota 0,077 mg/l (tj. 77 ng/ml) metamfetaminu a dále 1,3 ng/ml cocainu a 1,9 ng/ml benzoylecgoninu. Z hlediska vyvození případné trestní odpovědnosti provinilých řidičů je pak nutno odkázat na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2020 ze dne 21. 10. 2020 (Rt 2/2020). Podle tohoto sjednucujícího stanoviska je existence stavu vylučujícího způsobilost ve smyslu ustanovení § 274 odst. 1 tr. zák. dána, jestliže řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, přičemž v jeho organismu byla rozbořem krevního séra zjištěna koncentrace této látky v hodnotě dosahující nejméně limitu, který je v tomto stanovisku uveden pro každou jednotlivou návykovou látku zvlášť (kdy v případě metamfetaminu se konkrétně jedná o hodnoty nejméně 150 ng/ml a v případě kokainu 75 ng/ml). Vzhledem k tomuto stanovisku Nejvyššího soudu nebylo jednání obžalovaného právně kvalifikováno jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, avšak jeho jednání pak rozhodně vykazuje znaky přestupku podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. V tomto směru je třeba odkázat na nařízení vlády č. 41/2014 Sb. (o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou látkou), kdy v § 1 je u návykové látky metamfetaminu uvedena limitní hodnota 25 ng/ml a u kokainu pak rovněž 25 ng/ml. Za tohoto stavu tedy nelze přisvědčit tvrzení obhajoby, dle něhož „obžalovaný před jízdou ani během jízdy na sobě žádný negativní vliv omamných látek nepocíťoval“, když „je tak přesvědčen, že vznik dopravní nehody nebyl v příčinné souvislosti s užitím těchto návykových látek“. Bez jakéhokoliv komentáře pak odvolací soud ponechává vyjádření obhajoby, že „zjednodušeným laickým pohledem lze konstatovat, že pokud by byly dopady různých omamných látek vedoucí ke stavu vylučujícímu způsobilost stanoveny z určených hranic přibližně stejně pro různé typy látek, pak by ovlivnění osoby 77 ng/ml metamfetaminu, tj. méně než 1/2 hraniční hodnoty pro tuto látku, přibližně odpovídalo u požití alkoholu ekvivalentu ve výši cca 0,5 promile; nutno podotknout, že toto množství je v převážné většině zemí EU dokonce povoleno“.

8. Pokud se týče samotné obhajoby obžalovaného, tj. že si „nebyl vědomý užití zakázané návykové látky“, neboť si „od nějakého náhodného člověka koupil kratom“, tak je třeba konstatovat, že odvolací soud (stejně jako předtím i soud nalézací) shledává takto uplatněnou obhajobu obžalovaného za ryze účelovou. Je totiž velmi překvapivé a zejména pak značně nelogické, že by si obžalovaný od jemu „neznámé osoby“ zakoupil tuto látku jako „doplňek stravy“ v jemu neznámém „sáčku“, kterou by poté, navíc až „po třech měsících“ (když ani neznal bližší složení této látky), bez jakýchkoliv obav o své zdraví mj. požil. Navíc nelze ani přehlédnout, že obžalovaný se po pozitivní orientačním vyšetření přístrojem zn. DrugWipe 5S na přítomnost omamných a psychotropních látek v jeho těle doznal k požití „jedné lajny kokainu a kratomu“ (jak mj. vyplývá z protokolu o nehodě v silničním provozu). Za ryze úsměvné shledává odvolací soud i spekulace obhajoby, dle nichž „nelze explicitně vyloučit, že osoba, která obžalovanému uvedenou látku prodala, např. nemohla při běžné manipulaci či jiné formě neopatrnosti nechtěně smíchat různé látky (např. použitím nikoliv prázdného sáčku, při rozdělování různých typů látek před distribucí)“. O nevěrohodnosti podávaných údajů ze strany obžalovaného dle názoru odvolacího soudu svědčí mj. i jeho sdělení v rámci veřejného zasedání odvolacího soudu, když ke svému záznamu v evidenční kartě řidiče ze dne 25. 7. 2011 (který se týká mj. jím způsobené dopravní nehody opět na dálnici D1 při přeježdění s nákladním vozidlem zn. DAF z pravého jízdního pruhu do levého jízdního pruhu [č. l. 754]) uvedl „na to si vůbec nevzpomínám“. Samotnou obhajobu obžalovaného o „nevědomém, resp. toliko nedbalostním užití“ předmětné psychotropní látky tak dovolací soud považuje za vyvrácenou nejenom provedenými důkazy, ale rovněž i shora zmiňovanými okolnostmi případu, jakož i postojem a přístupem obžalovaného k věci. Odvolací soud se tudíž i přes takto uplatněnou obhajobu obžalovaného plně ztotožnil se závěry soudu I. stupně, dle kterých byl obžalovaný v důsledku vědomě požití psychotropní látky (konkrétně pak

metamfetaminu) při předmětném řízení nákladního motorového vozidla touto návykovou látkou ovlivněn.

9. Pakliže jde o obhajobou namítanou otázku „spoluzavinění poškozené S.“, tak je nutno podotknout, že odvolací soud se s takto uplatněnými námitkami obžalovaného z větší části ztotožnil. V tomto směru je nutno předně uvést, že obžalovaný své zavinění a zejména střet jím řízeného nákladního motorového vozidla s vozidlem Škoda Octavia žádným způsobem nepopírá. O utrpěném zranění poškozeného nezletilého XXXXX a zejména jeho rozsahu (které vedlo následujícího dne k jeho úmrtí) pak svědčí přiložené lékařské zprávy, jakož i závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství (znalců MUDr. Michala Zeleného, Ph.D. a MUDr. Miroslava Ďatka, Ph.D.). Totéž se pak týká i posouzení rozsahu a charakteru zranění, které utrpěla při předmětné dopravní nehodě poškozená H.S. (viz znalecký posudek MUDr. Svatavy Duchaňové, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství), jakož i poškozený nezletilý XXXXX, u něhož byla v důsledku předmětné dopravní nehody zjištěna posttraumatická stresová porucha (dle znaleckého posudku MUDr. Milana Karase, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací dětská a dorostová psychiatrie). K průběhu nehodového děje a možnostem odvrácení vzájemného střetu obžalovaného (coby řidiče nákladního motorového vozidla Mercedes Benz s návěsem) a poškozené H.S. (coby řidičky motorového vozidla Škoda Octavia) se podrobně ve svém znaleckém posudku vyjádřil Ing. Jaroslav Sedlák, Ph.D. (znalec z oboru dopravy, odvětví doprava městská a silniční se specializací technické posudky o příčinách městských a silničních nehod). Tento pak v rámci svého znaleckého posudku a následného výsledku u hlavního líčení uvedl „místo dopravní nehody je přehledné ... řidiči návěsové soupravy Mercedes ve výhledu na vozidlo Škoda nebránila žádná větší překážka ... řidič návěsové soupravy měl dostatek času, aby na vozidlo Škoda reagoval a zastavil nebo přešel do vedlejšího pruhu ... zásadní možnosti, jak mohl řidič návěsové soupravy střetu s odstaveným vozidlem Škoda zabránit, bylo pozorné vedení svého vozidla, kdy řidič se mohl odstavenému vozidlu vyhnout přejetím do pravého, průběžného jízdního pruhu ... pokud řidiči návěsové soupravy provoz v pravém průběžném jízdním pruhu neumožňoval přejetí (myšleno z pruhu pro pomalá vozidla do pravého jízdního pruhu), mohl svou jízdní soupravu plynule zpomalit, případně až zastavit a do pravého pruhu přejet, až by mu to dopravní situace umožnila“. K odvrácení střetu řidičkou vozidla Škoda Octavia se pak tento znalec vyjádřil tak, že „zásadní možnosti, jak mohla řidička dopravní nehodě zabránit, bylo v tomto místě na dálnici vůbec nezastavovat ... pokud bylo nutné zastavit přímo na dálnici (např. z důvodu poruchy vozidla), potom okamžitě po zastavení měla posádka vozidlo opustit a uchýlit se do bezpečí mimo dálnici za dálniční svodidla ... na dálnici není žádné zastavení bezpečné ... pokud to není porucha vozidla, tak zastavit na dálnici je hazard“.
10. Po celkovém zhodnocení důkazní situace, a to zejména s ohledem na shora učiněné závěry znalce Ing. Jaroslava Sedláka, Ph.D., lze jednoznačně dovodit, že obžalovaný svým jednáním (coby řidič nákladního motorového vozidla) porušil povinnosti, stanovené mu v ustanovení dle § 4 písm. a) [ačkoliv tato není ve výroku napadeného usnesení ze zcela nepochopitelných důvodů mj. vůbec uvedena] a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (dle nichž je „každý při účasti v provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob“, přičemž „řidič je povinen se plně věnovat řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích“). Vzhledem k tomu, že v krevním séru obžalovaného byla po předmětné dopravní nehodě zjištěna hodnota návykové látky metamfetaminu (77 ng/ml), a to za hranicí limitu, která se považuje za řidiče ovlivněného takovou návykovou látkou (25 ng/ml), je nutno v jeho jednání shledávat i porušení povinností řidiče dle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (neboť „řídil motorové vozidlo po požití návykové látky nebo v takové době, kdy mohl být ještě pod vlivem návykové látky, když řidič se považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku

dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem' [nařízením vlády č. 41/2014 Sb.]).

11. Na rozdíl od nalézacího soudu však odvolací soud nedospěl k závěru, že „spoluzavinění poškozené H.S. lze hodnotit jako nevýznamné“. Naopak je třeba konstatovat, že její spoluzavinění na vzniku nehodového děje nebylo toliko marginální. Tato se totiž kromě porušení týchž povinností jako obžalovaný dle shora citovaného ustanovení § 4 písm. a) dopustila i závažného porušení povinností řidiče dle § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. (kdy „řidiči je na dálnici zakázáno zastavení a stání jinde než na místech označených jako parkoviště“). V daném případě se totiž ze strany této řidičky rozhodně nejednalo o nouzové stání ve smyslu ustanovení § 26 odst. 3 cit. zák. (např. pro závalu na vozidle nebo pro náhlou nevolnost). Závažná na vozidle byla vyvrácena prohlídkou předmětného automobilu Škoda Octavia (provedenou znalcem Ing. Jaroslavem Sedlákem, PhD.), když z dalšího znaleckého posudku MUDr. Svatavy Duchanové se mj. podává, že „v žádné lékařské zprávě při ošetření pacientky po dopravní nehodě /anonymizováno/“. Dále je nutno uvést, že poškozená při tomto svém velice hazardním zastavení v pruhu pro pomalá vozidla na dálnici (nikoliv mimo tento pruh či na samé krajnici) nedodržela ani obecně prevenční povinnost dle § 2900 zákona č. 89/2012 Sb. (dle níž „vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo mj. k nedůvodné újmě na životě a zdraví“). V souhrnu všech těchto shora zmiňovaných povinností tak odvolací soud shledává na straně poškozené H.S. její nikoliv nevýznamné či zanedbatelné spoluzavinění, vedoucí ke vzniku předmětné dopravní nehody (jak nalézací soud poněkud nesprávně naznal v bodě 19. odůvodnění napadeného rozsudku). V tomto směru je tak nutno přisvědčit odvolacím námitkám obžalovaného. Odvolací soud přitom toto spoluzavinění této poškozené shledává v rozsahu 30 – 40 %.
12. Nicméně je však nutno konstatovat, že podstatně větší zavinění na předmětném nehodovém ději (převyšující mj. shora zmiňované spoluzavinění poškozené H.S.) a zejména pak na způsobeném následku má obžalovaný, tudíž shora učiněný závěr odvolacího soudu o spoluzavinění poškozené nemá žádný podstatný vliv na nalézacím soudem užitě právní kvalifikaci jednání obžalovaného. V tomto směru pak odvolací soud odkazuje na ustálenou judikaturu, zejména rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1050/2015 ze dne 23. 9. 2015 a sp. zn. 7 Tdo 1145/2011 ze dne 13. 9. 2011 (zabývající se mj. právě problematikou spoluzavinění poškozených). Z provedeného dokazování totiž bylo zjištěno, že v daném případě došlo ze strany obžalovaného k fatálnímu podcenění dopravní situace, způsobené jeho nepozorností, v důsledku čehož tento přehlédl před ním stojící motorové vozidlo. Nutno zároveň podotknout, že obžalovaný měl možnost toto vozidlo před sebou při své jízdě vidět, neboť mu v rozhledu žádná překážka na pozemní komunikaci (tj. na dané dálnici) nebránila. Jednání obžalovaného je tak nutno nadále posuzovat jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a rovněž i jako přečin těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák. Kvalifikované skutkové podstaty obou těchto přečinů jsou pak u obžalovaného dány naplněním zákonného znaku, porušení důležité povinnosti, uložené mu podle zákona. V kumulaci nedodržení shora uvedených povinností obžalovaného coby řidiče (viz bod 10. shora) je totiž nutno s ohledem na jejich závažnost shledávat porušení důležité povinnosti ve smyslu zákona č. 361/2000 Sb. K zásadnímu porušení povinností totiž došlo právě ze strany obžalovaného, neboť je zcela zřejmé, že tento se zcela nedostatečným způsobem věnoval řízení nákladního motorového vozidla, když v důsledku své nepozornosti (ať už tato byla zapříčiněna obhajobou tvrzeným pohledem či sledováním zpětných zrcátek při plánovaném přejezdu z končícího pruhu pro pomalá vozidla do pravého jízdního pruhu) přehlédl před sebou v jízdním pruhu pro pomalá vozidla stojící motorové vozidlo Škoda Octavia (z důvodu čehož tak následně došlo k vzájemnému střetu obou těchto vozidel).

13. Pakliže obhajoba namítá, že nalézací soud v rámci posouzení skutkového stavu vycházel ze závěrů znalce Ing. Sedláka, Ph.D., dle nichž „vozidlo Škoda v místě střetu zastavilo a stálo zde až do střetu vozidel po dobu cca 37 sekund“ (bod 14. odůvodnění napadeného rozsudku), tak je nutno uvést, že dané námitce lze toliko zčásti přisvědčit. Takto znalcem stanovenou dobu je totiž třeba považovat za orientační a spíše mezní co do její maximální délky (tj. stání vozidla). V této souvislosti je pak nutno poukázat na výpověď svědka J.M., z níž se podává „když projeli kolem odstaveného vozidla Škoda Octavia, tak asi po 5 sekundách přišel náraz“, přičemž „odhadoval, že mezi odstaveným vozidlem Škoda a červeným kamionem (myšleno když projížděli kolem stojícího vozidla Škoda Octavia) mohl být rozestup cca 100 – 150 m“. Toto tvrzení svědka znalec při svém výsledku nevyvrátil, když naopak uvedl „toto možné je, ale potom to vozidlo (myšleno Škoda Octavia) už před tím míjením toho pana M. muselo nějakou dobu v tom místě stát“. Z výpovědi dalšího svědka M.S. přitom vyplývá, že mu jeho dcera (H.S.) sdělila „zastavila a asi za 10 – 15 sekund přišel náraz“. Za tohoto stavu tedy lze přisvědčit úvahám obhajoby, dle nichž „je zcela reálné, že tento časový úsek (myšleno po zastavení vozidla Škoda Octavia do následného střetu s nákladním vozidlem) netrval déle než 10 sekund“. Nicméně je však třeba v této souvislosti mj. uvést, že pokud by obžalovaný při předmětné jízdě s nákladním motorovým vozidlem na takto zde stojící vozidlo Škoda Octavia v jízdním pruhu pro pomalá vozidla v daném čase 5 – 10 sekund před střetem reagoval, tak by k tomuto jejich vzájemnému střetu v tomto jízdním pruhu nedošlo (neboť by obžalovaný dle závěrů znalce „mohl svou jízdní soupravu plynule zpomalit, případně až zastavit“). Tato zcela pozdní a nedostatečná reakce obžalovaného na takto zde před ním stojící vozidlo je velmi pozoruhodná, zejména pak za situace, kdy k vzájemnému střetu vozidel došlo již v úseku, kde se pruh pro pomalá vozidla začíná dle výsledků ohledání místa dopravní nehody, jakož i dle závěrů znalce, již postupně zužovat (přičemž obžalovanému je dle vlastní výpovědi „místo nehody známo, už tama několikrát jel“). Z výše uvedených důvodů tak odvolací soud shledává za nepodstatnou pro rozhodnutí soudu o vině i obhajobou namítanou otázku „prokázání, v jakém časovém předstihu před nárazem došlo k zapnutí výstražných světel na vozidle Škoda Octavia“. Tvrzení obhajoby, dle něhož „lze však spíše očekávat, že k zapnutí světel došlo těsně před nehodou“, přitom odvolací soud považuje za spekulativní. Taktéž i otázku „bezodkladného umístění tzv. výstražného trojúhelníku ve vzdálenosti nejméně 100 m za vozidlem (ve smyslu ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.)“ odvolací soud shledává za poněkud bezpředmětnou, neboť jak bylo konstatováno již shora, o nouzové stání se ze strany vozidla Škoda Octavia nejednalo (navíc s ohledem na uplatněnou obhajobu obžalovaného je zřejmé, že by jej řidička za své vozidlo nestihla do předmětného střetu vozidel ani umístit).
14. Odvolací soud tak považuje obhajobou uplatněné námitky obžalovaného za důvodné toliko stran nedostatečného posouzení otázky spoluzavinění poškozené soudem I. stupně. Je zřejmé, že tyto byly obhajobou podány ve snaze zmírnit trestní odpovědnost obžalovaného, tj. posoudit jeho jednání pouze dle základních skutkových podstat obou žalovaných přečinů. K danému postupu však odvolací soud žádné důvody (a to i přes obhajobou opodstatněně namítané spoluzavinění poškozené H.S.) neshledal. Pokud se týče daného případu, tak prakticky nelze učinit jiný logický závěr, týkající se skutkových zjištění než ten, ke kterému soud I. stupně dospěl. Odvolací soud je pak toho názoru, že rozhodné skutečnosti byly provedenými důkazy jak v řízení před nalézacím soudem, tak i v rámci odvolacího řízení, nepochybně, přesvědčivě a dostatečně prokázány. Zároveň je nutno konstatovat, že ačkoliv obhajoba v rámci odvolacího řízení nakonec nevznesla žádné návrhy na doplnění dokazování, tak přesto je třeba s odkazem na podané odvolání obžalovaného uvést, že s přihlédnutím na vše shora uvedené lze považovat otázku výsledku zasahujících policistů prap. D.O. a pprap. L.B. (k projevům míry ovlivnění obžalovaného návykovou látkou), provedení vyšetřovacího pokusu (za účelem zjištění potřebné doby pro zapnutí výstražných světel a podání krabičky s jídlem při zapnutém bezpečnostním pásu řidičky), jakož i zpracování znaleckého posudku z oboru dopravní psychologie (z důvodu posouzení možností reakce řidiče jízdní

návěsové soupravy při takto odstaveném vozidle Škoda Octavia na dálnici), pro rozhodnutí soudu o vině obžalovaného za nadbytečnou.

15. Důkazy, které soud I. stupně jinak řádně provedl a zhodnotil, tvoří ve svém souhrnu logický a ucelený řetězec, na základě něhož lze spolehlivě a jednoznačně učinit závěr o vině obžalovaného. Nutno zároveň konstatovat, že na daných závěrech nalézacího soudu, včetně užití právní kvalifikace jednání obžalovaného, nemění nic ani přehodnocení otázky míry spoluzavinění poškozené H.S., učiněné odvolacím soudem. Správná skutková zjištění nalézacího soudu pak byla podřazena i pod správnou právní kvalifikaci, když jednání obžalovaného naplnilo po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu žalovaných přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák. Kvalifikované skutkové podstaty těchto přečinů jsou dány porušením důležitých povinností obžalovaného coby řidiče dle zákona č. 361/2000 Sb. (viz bod 10. shora), což vedlo ke způsobení předmětné dopravní nehody s následným úmrtím poškozeného nezletilého XXXXX, k těžké újmě na zdraví poškozeného nezletilého XXXXX a lehké újmě na zdraví poškozené H.S.. S ohledem na okolnosti případu a uplatněnou obhajobu obžalovaného je pak zřejmé, že tento se daného jednání dopustil alespoň ve formě nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zák. Výrok o vině obžalovaného byl tudíž nalézacím soudem učiněn správně.
16. Výše uvedená změna v posouzení otázky spoluzavinění poškozené H.S. (na vzniku nehodového děje) se musela rovněž odrazit i v částečné změně výroku o uloženém trestu (oproti rozhodnutí soudu I. stupně). Odvolací soud opětovně posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestů, jakož i způsobu jejich výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Zohlednil i samotné okolnosti případu, jakož i osobní, rodinné a majetkové poměry obžalovaného. Při ukládání trestu přihlédl jak k povaze a závažnosti spáchaných přečinů, tak i k poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života, možnostem nápravy, jakož i výchovnému působení trestu, přičemž patřičně posoudil i účinky a důsledky, které lze pro budoucí život obžalovaného od takto uložených trestů očekávat. Rovněž nepřehlédl ani časovou prodlevu doby více jak 2 let od předmětné dopravní nehody (§ 39 odst. 3 tr. zák.). Nutno zároveň podotknout, že v daném případě jsou splněny zákonné podmínky pro ukládání úhrnného trestu ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 tr. zák. (neboť obžalovaný spáchal v jednočinném souběhu dva trestné činy). S ohledem na okolnosti případu (kdy obžalovaný řídil nákladní motorové vozidlo s návěsem o vysoké hmotnosti [a nikoliv běžné motorové vozidlo], a to po objektivně prokázaném předchozím požití návykové látky, navíc na velmi frekventované dálnici D1) a zejména způsobený fatální následek (tj. úmrtí nezletilého dítěte ve věku XXXXX let a způsobení těžké újmy na zdraví u dalšího nezletilého dítěte [byť tyto skutečnosti byly v dostatečné míře již vyjádřeny v právní kvalifikaci jednání obžalovaného]) pak odvolací soud přisvědčil závěrům nalézacího soudu, že v daném případě je nutno obžalovanému ukládat trest odnětí svobody, spojený s jeho přímým výkonem (ačkoliv se jednalo „toliko“ o spáchání trestné činnosti v nedbalostní formě zavinění, a to s částečným spoluzaviněním poškozené H.S., v jejímž vozidle obě tyto děti cestovaly). Za tohoto stavu je totiž v justiční praxi zcela obvyklé ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody. Jakýkoliv alternativní či výchovný trest by totiž byl v daném případě zcela nedostačujícím opatřením, neboť samotné okolnosti případu a způsobení již neodstranitelného následku vylučují i dle názoru odvolacího soudu uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody. Navíc je třeba podotknout, že obžalovaný si zřejmě dostatečně ani neuvědomuje, že při dané dopravní nehodě mohlo dojít k daleko závažnějšímu následku (tj. k úmrtí více osob). V tomto směru je nutno odkázat i na samotnou ochranu společnosti před takto nezodpovědnými a zejména nebezpečnými řidiči. V neposlední řadě je třeba poukázat i na utrpení, které obžalovaný svým krajně nezodpovědným jednáním způsobil pozůstalým poškozeným po nezletilém XXXXX (byť řidičskou motorového vozidla, kde tento cestoval, byla jeho matka, přičemž se zčásti sama na vzniku nehodového děje spolupodílela), když

je zcela zřejmé, že fatální a již zcela nevratný následek (smrt) zasáhl do jejich života daleko podstatnějším způsobem, než do života samotného obžalovaného (a to bez ohledu na posttraumatickou stresovou poruchu, kterou byl postižen další nezletilý XXXXX).

17. Na straně obžalovaného jsou pak dány polehčující okolnosti dle § 41 písm. l), o), p) tr. zák. (neboť tento se k trestné činnosti doznal, projevil nad ní i upřímnou lítost, přičemž před způsobením této dopravní nehody vedl řádný život). V daném případě je však dána i přitěžující okolnost dle § 42 písm. m) tr. zák. (když kromě úmrtí XXXXX a těžké újmy na zdraví XXXXX byla způsobena i lehká újma na zdraví poškozené H.S.). Zároveň nelze přehlédnout, že v případě obžalovaného se jedná již o způsobení druhé dopravní nehody na dálnici D1 při přejíždění jím řízeného nákladního motorového vozidla z jednoho do druhého jízdního pruhu (viz bod 8. shora). O jeho řídicí nedisciplinovanosti svědčí mj. i jeho opakované odsouzení na území Francie za trestnou činnost v dopravě, když naposledy se tak stalo dne 14. 3. 2024 (tj. až po předmětné dopravní nehodě). Nutno též poukázat i na poslední záznam obžalovaného v evidenční kartě řidiče ze dne 18. 4. 2023, týkající se překročení povolené rychlosti pro jízdu v obci (kterého se tento dopustil pouze jeden měsíc po dané dopravní nehodě).
18. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře od 1 roku do 6 let (dle § 143 odst. 2 tr. zák.). Po zohlednění spoluzavinění poškozené H.S. tak odvolací soud považuje za přiměřenou délku úhrnného trestu odnětí svobody trest na hranici 1/4 – 1/5 zákonné výměry, a to v trvání 18 měsíců (což je mj. toliko 6 měsíců na spodní hranici trestní sazby). Původní úhrnný trest odnětí svobody, uložený obžalovanému nalézacím soudem v trvání 32 měsíců (2 let a 8 měsíců), byl tudíž odvolacím soudem ponížen o 14 měsíců. Odvolací soud (stejně jako předtím i soud nalézací) dospěl k závěru, že v daném případě nejsou s ohledem na shora konstatované okolnosti případu splněny zákonné podmínky pro podmíněný odklad výkonu tohoto trestu dle § 81 odst. 1 tr. zák., resp. dle § 84 tr. zák. (a to i přes odkaz obhajoby na ustanovení § 38 odst. 2 tr. zák. resp. § 39 odst. 1, jakož i odst. 2 tr. zák.). Pro výkon trestu odnětí svobody tak byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou (když v jeho případě nejsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou). Takto uložený trest náležitě respektuje ustanovení § 37 odst. 2 a § 38 tr. zák., týkající se přiměřenosti trestních sankcí, když dostatečnou měrou zohledňuje i satisfakční charakter. Rozhodně se pak nejedná o trest nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. zák. (jak obžalovaný mj. namítá). Odvolací soud tak nepřisvědčil tvrzení obhajoby, dle něhož „by bylo ještě na obžalovaného možno působit trestem mírnějším než uloženým nepodmíněným trestem odnětí svobody“, když „uložený 7-letý trest zákazu činnosti se i v kombinaci s případným trestem odnětí svobody s podmíněným odkladem na zkušební doby jeví jako zcela dostatečný a přiměřený“.
19. Odvolací soud si je vědom té skutečnosti, že obžalovaný má vyživovací povinnost ke svým 2 nezletilým dětem, nicméně je toho názoru, že nelze připustit, aby v tomto směru byli jedni pachatelé těžce spáchané trestné činnosti při ukládání trestu zvýhodněni před druhými pachateli (a to mj. jen z toho důvodu, že mají nezletilé děti, které jsou na ně „zásadním způsobem citově fixovány a odkázány i při zajištění výživy a životních potřeb“ [na což obhajoba mj. poukazuje]), byť se jedná o spáchání trestné činnosti toliko v nedbalostní formě. Závěr o přímém výkonu trestu odnětí svobody odvolací soud učinil i přes „vyjádření otce zemřelého XXXXX“, který dle obhajoby dal najevo, že „nelpí na uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody“. Pakliže obžalovaný namítá, že „nepřesným označením skutku a vyloučením spoluzavinění poškozené mu zapříčinilo, že mu nebyl dán prostor k prohlášení viny“, tak odvolací soud je poněkud jiného názoru. Obžalovaný totiž neučinil prohlášení viny nejenom z důvodu nedostatečně specifikované míry spoluzavinění poškozené H.S. (a nikoliv „vyloučeného spoluzavinění poškozené“, jak obhajoba mj. nesprávně uvádí) ve skutku podané obžaloby, ale zejména pak z toho důvodu, že nesouhlasil s údaji o tom, že předmětnou jízdu vykonal „pod vlivem návykové látky, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm.

b) zákona č. 361/2000 Sb.‘ (jak se podává ze skutku podané obžaloby). Rozhodně tak nelze přisvědčit tvrzení obhajoby, že daným postupem státního zástupce a nalézacího soudu došlo ,k podstatné vadě řízení, spočívající v porušení práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces‘.

20. Soud I. stupně pak správně dovodil, že obžalovanému je zapotřebí uložit i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let). V tomto směru je nutno podotknout, že s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti v dopravě (kdy trestná činnost obžalovaného byla spáchána porušením důležitých povinností coby řidiče motorového vozidla) je v těchto případech prakticky vždy obligatorně dáno uložení tohoto druhu trestu. Při samotné úvaze o tomto druhu trestu je třeba konstatovat, že obžalovaný má celkem 7 záznamů v evidenční kartě řidiče, byť lze přisvědčit obhajobě, že 6 z nich je poněkud staršího data (a to z let 2006-2011). Nelze však přehlédnout závažnost těchto předchozích provinění obžalovaného v dopravě, kdy se jednalo mj. o opakované překročení povolené rychlosti pro jízdu v obci, užití vozidla nesplňujícího technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích a zejména pak způsobení dopravní nehody na dálnici při přejíždění z pravého jízdního pruhu do levého (č. l. 754). Rovněž je třeba odkázat i na řidičskou nedisciplinovanost obžalovaného při služebních jízdách na území XXXXX (č. l. 737). Lze tudíž dovodit, že z jeho strany se v daném případě nejednalo ,pouze‘ o mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování účastníka silničního provozu. V neposlední řadě je nutno poukázat i na charakter porušení jednotlivých povinností obžalovaného coby řidiče motorového vozidla v dané trestní věci (viz bod 10. shora), když nelze přehlédnout ani absenci patřičné sebereflexe obžalovaného (který si i přes objektivně prokázané množství metamfetaminu v jeho krvi [77 ng/ml] nepřipouští vědomé užití této návykové látky před jízdou). Za tohoto stavu tudíž odvolací soud, a to po zohlednění spoluzavinění poškozené H.S., přistoupil ke snížení předmětného trestu zákazu činnosti u obžalovaného na dobu 6 let (a to z původně nalézacím soudem uložených 7 let). Takto uložený trest mírně nad hranici 1/2 trestní výměry lze považovat za trest přiměřený, odpovídající všem okolnostem případu, jakož i zákonným hlediskům. Při uložení tohoto druhu trestu je pak nutno mít na zřeteli kromě zásady individuální represe (tj. potřebné nápravy obžalovaného) i zásadu generální prevence (spočívající v ochraně ostatních účastníků silničního provozu před takto nezodpovědnými řidiči).
21. Pokud se týče výroku o náhradě škody, tak zde je třeba podotknout, že tento byl učiněn rovněž v souladu se zákonem. Poškozená společnost XXXXX (zaměstnavatel obžalovaného) totiž v průběhu tohoto trestního řízení řádně nedoložila svůj požadovaný nárok vůči obžalovanému na náhradu majetkové škody ve výši 40 000 Kč. Jestliže tedy tato poškozená společnost zůstala v tomto směru v daném adhezním řízení nečinná, nelze v postupu nalézacího soudu (který za tohoto stavu tuto poškozenou společnost v souladu s ustanovením § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal s jí uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních) shledávat žádné pochybení, zejména pak za situace, kdy obžalovaný při svém výsledku v rámci veřejného zasedání odvolacího soudu uvedl ,zaměstnavatel mi strhává z platu nějakou částku na náhradu škody“.
22. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. řádu zrušil toliko ve výroku o trestu, když poté sám za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu rozhodl nově o uložení mírnějšího trestu odnětí svobody a rovněž i mírnějšího trestu zákazu činnosti tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. V dalších výrocích (o vině a náhradě škody) pak zůstal napadený rozsudek jinak nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu,
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, 2. července 2025

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu